

OSTRAVAN.CZ

1. Herec Ondřej Malý: Na Fidlovačce mi jeden kolega řekl, že jsem nula. V Ostravě prožívám restart

05.04.2023 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** herců; NDM; ostravská

Dlouho jste byl na volné noze, ale teď už patříte kmenově k Divadlu Mír?

Ano, po deseti letech už na volné noze nejsem, takže už dva roky působím v Míru.

V Praze jste působil v Divadle na Fidlovačce, ale vydrželo vám to pouze sezonu a pak jste prchnul zpět do Ostravy. Čím to? Tehdy jsem neměl nejlepší období. Nikam jsem se necpal, že bych rozesílal třeba e-maily, ale Tomáš Töpfer mě viděl na Shakespearovských slavnostech, tak mi nabídl tohle angažmá. Přesunul jsem se proto do Prahy s velkým očekáváním, abych byl posléze hodně zklamaný. Nevyhovovalo mi, jak to v divadle fungovalo, navíc jsem tou dobou docela dost pil a byl jsem takový šibal, takže je férové dodat, že ani divadlo se mnou nebylo příliš spokojené. Pan Töpfer mi pak říkal, že by si mě přetáhl s sebou do Divadla Na Vinohradech, což se neuskutečnilo. Na Fidlovačce mě to zkrátka frustrovalo.

A co bylo dál?

S kolegou Petrem Sedláčkem jsme napsali hru Squat a já na Fidlovačce řekl, že bych to chtěl dělat v Ostravě, tak mi bylo řečeno, že nepřipadá v úvahu, že pokud to budu inscenovat v Ostravě, tak se mám s tamním angažmá rozloučit.

Squat měl premiéru 19.12.2012 v Ostravě v Coolturu. Dneska už víme, jak jste se rozhodl...?

Ano, ale tenkrát jsem moc nevěděl, co mám dělat. To nejlepší mi asi poradila moje mamka, která mi řekla, ať se řídím srdcem. Tak jsem se rozhodl, že s tím v Praze seknu.

Neseděl vám třeba i pražský styl života? Co si budeme povídat, divadlo se v Praze dělá trochu jinak a život se žije taky odlišně.

Byl to pro mě docela šok, to máte pravdu. Ostravská divadelní obec je malá, všichni se tady známe a vesměs si přejeme jen to dobré, ale příchod do Prahy byl celkově psycho. Chvilí jsem doslova bydlel na gauči u mých kolegů Petra Buchty a Šárky Bočkové.

Pak jsem si našel bydlení opravdu na takovém squatu, prostě holobyt, kde nic nebylo, ale během roku jsme si ho celé zrekonstruovali. Nejhorší pro mě ale byli lidi, kteří toho dle svých slov o divadle hrozně moc věděli, a když jsem se třeba zeptal, co mají za školu, tak vlastně měli za sebou jen nějaké sklepní prostory, ale prostě to divadlo tak cítili. Pro mě to bylo nepředstavitelné. Já bych si nikdy netroufal někomu radit, byť nějaké zkušenosti a konzervatoř mám, přitom jsem si od těchto kolegů hodně vyslechl. V Praze navíc byla velká rivalita. Jeden kolega, kterému bylo tou dobou přes třicet, mi doslova řekl, že jsem totální nula. Strašně jsme se pohádali. Já mu říkal, že on je tady ten blb, protože by mi měl spíše s tím prostorem a aklimatizací pomoci, když jsem tam nový. Prostě skoro všechno špatně, tak jsem šel.

Inscenace Squat se tedy dá označit za takový váš ostravský restart?

Určitě. Původně jsme to chtěli natočit jako sitcom, ale udělali jsme to jako jedno představení. A jak jste řekl, pak přišel restart, protože moje spolužačka z konzervatoře Zuzka Truplová tehdy v Komorní scéně Aréna zkoušela s Peterem Gáborem, který byl toho času uměleckým šéfem v NDM. Apelovala na něj, aby mi dal nějakou práci. Tak jsem získal hostovačku ve Snu noci svatojánské právě v jeho režii. A pak už to začalo lítat, protože jak už jsem říkal, ta ostravská obec herců je malinká a na základě doporučení přátel jsem postupně dostával šance.

Snad se neurazíte, ale za mě jste byl dlouho věrný svému příjmení, protože jste se objevoval hlavně v malých rolích. Berete to tak, že teď nastal jakýsi boom?

Určitě je to pravda. Cesta herce není jednoduchá. Skutečně mě v minulosti potkávaly hlavně malé role, ale vždy jsem si říkal, že není malých rolí, takže jsem do všeho dával sto procent. To se vyplácelo, protože si mě diváci začali pamatovat. Díky angažmá v Míru samozřejmě dostávám větší a větší šance, takže je to pro mě jistý kariérní růst.

V inscenaci Divadla Mír Chlap na zabití. (Foto: Jan Lipavský)

Uvažoval jste někdy v období kolem své pražské anabáze či v době koronaviru, že pověsíte herectví na hřebík?

Několikrát! Jsem ženatý, mám dvě děti, takže jsem hlavou rodiny, což je obrovský závazek. Peníze z hostovaček nestačily na to, abych rodinu uživil, takže jsem měl k tomu všemu různé brigády, rozvážel jsem pizzu, pracoval jsem ale taky na stavbě nebo ve skladu. Potom jsem ale naštěstí dostal šanci v Míru. De facto mi to zachránilo rodinu.

To jste řekl hezky. Je tedy Divadlo Mír vaší druhou rodinou?

Rozhodně. S Albertem Čubou se znám od doby, co jsem vyšel ze školy, dlouho znám i Vládu Poláka nebo Ladu Bělaškovou. Je zajímavé, jak se ty herecké osudy proplétají, protože si pamatuju, jak před lety Albert prohlašoval, že si založí vlastní divadlo a hodně lidí se mu smálo, že je to unreal. Tím, jaký je člověk, se mu to povedlo parádně. Všechno se tady krásně spojuje. Vybavuju si, že když jsme začali zkoušet Squat, tak Štěpán Kozub ještě vůbec nebyl slavný a já za ním šel s nabídkou právě do této inscenace. On tehdy odmítl, my jsme se nějak nepohodli. Paradoxně za mnou s větší rolí v Míru pak přišel právě Štěpán.

Patříte mezi výrazné herce i svým somatotypem. Nebál jste se jít studovat herectví?

Chodil jsem původně na zpěv, ale vlastně nějaká opera nebo opereta by mě stejně nebavila, tak mi tenkrát moje učitelka zpěvu paní Pappová řekla, ať zkusím i dramatik a pak konzervatoř, že jsem šikovný. Já jsem se tomu bránil. Konzervatoř? Pro mě to byly totální Bradavice. I když zpěv z mého života nezmysel. Pořád koketuju s myšlenkou, že bych vydal nějakou desku, protože mám spoustu písniček. Teď momentálně sedíme ve studiu, které mám k dispozici v Divadle Mír, kde můžu tvořit od nevidím do nevidím, což je super.

Odrážoval vás někdo od toho, abyste šel na konzervatoř?

Když jsem poprvé řekl na základce, že chci jít na konzervatoř, tak mi třídní učitelka řekla, že je to nesmysl, že jsem si vysnil doslova vzdušný zámek. Jedna spolužačka se se mnou dokonce vsadila, že když se tam dostanu, vypije celou jednu Citronku.

Vypila jí?

Dodržela slovo a vypila. Byla pak celá taková kyselá (smích)... Odrazoval mě ale taky třeba brácha, on je obchodník, věnuje se byznysu a všichni víme, že když člověk jako herec není úspěšný, tak peněz na rozhazování nemá. Bratr mě fakt hodně lámal, abych šel jinam, ale nikdy jsem to nechtěl vzdát, i když jsem se sám dostával někdy do stavu, že bych to vzdal. Zároveň jsem si uvědomil, že by mi všechno kolem divadla strašně chybělo.

Zrovna v době studií na konzervatoři jste natáčel seriál 4teens. Moc takových českých seriálů pro nácitileté nebylo. Obsadili vás do hlavní role. Neříkáte si zpětně, že jste z toho pak ve své kariéře mohl vytřískat více?

Bylo to zvláštní období. Všichni na place mi vlastně říkali, že je to se mnou skvělá práce. Jeden kameraman mi řekl, že bych měl být v Hollywoodu, takže jsem pak vlastně nějaký boom čekal, myslel jsem si, že mě budou lidi poznávat na ulici a budu víc Milanem Dobravou (jméno postavy) než Ondrou Malým, ale nic nepřišlo. Je ale fakt, že jsem se vůči tomu obrnil, protože tou dobou jsem se setkával hlavně s lidmi, kteří neměli s divadlem ani filmem nic společného. Na jednu stranu jsem byl rád, ale na druhou stranu mě ta nízká popularita mrzela. Dalo mi to ale spoustu zkušenosti a nepřemýšlel jsem nikdy nad tím, že bych z toho mohl tehdy vytřískat víc, jak říkáte.

Ze seriálu 4teens.

Jméno Ondřej Malý se pojí také s vaším starším kolegou, který byl v minulosti rovněž spjat s Ostravou. Neděláte v tom někdy ostatním "border"?

Mám dvě super historky. Jednou jsem se takhle vzbudil a telefonát. Tam kamarád, že mi gratuluje k tomu Českému lvu, že je to úžasné a ptal se, jak jsem to dokázal. Já jsem samozřejmě vůbec nevěděl, která bije. Postupně mi gratulovalo asi pět lidí, tak jsem šel na internet a zjistil, že Ondřej Malý získal Českého lva za film Pouta, pochopitelně se ale nejednalo o mě.

A ta druhá story?

Když jsme hráli Shakespearovské slavnosti v Praze, tak mi volali z produkce České televize, jestli by se mnou mohli natočit rozhovor. Tak já tušil, oč jde. Říkám, že není problém, ale víte, že jsou dva Ondřejové Malí? Počkejte, vy jste ten druhý? Tak to nic, děkujeme, nashledanou.

Přejmenovávat se ale nebudete, ne?

Docela jsem nad tím přemýšlel, protože můj dědeček se jmenoval Klein a kopal za války Němcům kryty, přitom je z duše nenáviděl, tak si pak po válce nechal příjmení počeštit. Já jsem tedy vlastně Ondřej Klein, a jelikož už jsem založil rodinu a jsme Malí, tak to nebudu měnit.

Teď jste rozjeli v Divadle Mír nový projekt Danny a Jarry, oč jde?

Říkali jsme si, že bychom si prostě udělali prdel z něčeho, kde je spousta krve a humoru.

Proč?

Veřejnoprávní i jiné televize pořád vysílají nějaké detektivky, tak jsme to chtěli trochu odlehčit. A jelikož se do Míru přijal nový režisér David Vyhnaněk, který je mj. i skvělý psavec, protože píše výborné scénáře, tak s tímhle nápadem na Dannyho a Jarryho přišel. Dalo by se tedy říct, že je to takový detektivní sitcom, který teď momentálně běží na MírPlay.

Co se rozjelo dávno, je film Poslední z Aporveru, který se točil už před mnoha lety. Byl kolem toho obrovský humbuk. Máme rok 2023 a film není hotov. Jak to?

No, vybral si mě do toho filmu režisér, se kterým jsem spolupracoval už na televizním muzikálu Freddy a Zlatovláska. I když ten muzikál nebyl zrovna úspěšný, tak mi otevřel dveře sem, obrovská produkce, miliarda lidí, nespočet speciálních efektů, to byl doslova Hollywood, kde nám naslibovali hory doly. A pak to začalo, když bylo dotočeno, objevovaly se různé informační šumy, že se film vydá, pak že se nevzdá, pak že se vydá, ale jenom do Ruska, potom se měl prodat do Ameriky. Nevyplatili nám ani kompletní honoráře, bylo to peklo. Pamatuju si, že se někteří herci, co tam se mnou hráli, domlouvali i na nějakou kolektivní žalobu na toho producenta.

Takže je to u ledu a nic z toho nebude?

Co vím, tak je podaná právě ta žaloba a slyšel jsem, že film šel do dražby, Tam byl další problém, že se v tom snímku využívají nevhodné filmové triky, na které musel být speciálně vyškolen jeden člověk, který vymyslel celou filozofii toho, jak se to bude dělat. Oni na něj ale neměli peníze, takže se na to dál vykašlal, ale to know-how měl jen on a nikdo jiný nevěděl, co s tím, takže průšvih. Hlavně už to nemá takový potenciál, je to staré deset let.

A na závěr klasický dotaz. Kým by byl Ondřej Malý, kdyby nebyl hercem?

To je dobrá otázka. Vždycky mě to táhlo k nějakému řemeslu, takže bych byl asi nějakým kovářem, sklářem, případně bych obráběl dřevo.

URL | <https://www.ostravan.cz/78607/herce-ondrej-maly-na-fidlovacce-mi-jeden-kolega-rekl-ze-jsem-nula-v-ostrave-prozivam-restart/>

« zpět na začátek